



Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > דע את תורתך מסירות נפש 001 מסירות נפש בעמלה של תורה

דע את תורתך מסירות נפש 001 מסירות נפש בעמלה של תורה

תמליל

נתבאר עד השתא בסייעתא דשמיא שענינה של תורה זה עצם כח הגילוי של מציאותו יתברך שמו **יסוד הגילוי האחד** והוא הנקרא תורה וענפיו הוא כל שאר החלקים של חלקי הקדושה שאינם אלא ענפיה של תורה.

לפי"ז לשון הפסוק "כי נר מצוה ותורה אור" נר מצוה ותורה אור תלה הכתוב את המצוה בנר ואת התורה באור כמו שאומרים חז"ל וכבר הוזכר פעמים הרבה שהתורה עצמה יש בה את שני החלקים גופא יש את המדרגה של התורה הנקראת מצוות והיא אחת מתרי"ג המצוות מצוה של "ודברת במ" "ושננתם לבניך" דברי קבלה "והגית בו יומם ולילה" ועוד מטבעות הלשונות שאמרו חז"ל שדרשו מהילפותות שבפסוקים אבל יסודם היא מצוה של תלמוד תורה, יש תרי"ג מצוות ויש מצוה הנקראת תלמוד תורה והיא שורש לכל המצוות כולם.

למעלה מכך יש מדרגה של תורה שהיא למעלה כלל מחלקי המצוות. בעלמא דידין אנחנו נמצאים בעולם של מצוות, בעולם דאתי עוה"ב אנחנו נמצאים בעולם של תורה, לכן לחד מ"ד הגמ' בניה ס"א הידועה לחד מ"ד מצוות בטילות לעתיד לבוא, אבל על התורה נאמר "זאת התורה לא תהא מוחלפת" "יבטלו אלף כיוצא בו ולא תתבטל אפי' אות אחת מן התורה" ועוד לשונות שבחז"ל.

והרי שהתורה א"כ יש בה הבחנה של **נר מצוה** היא אחת מתרי"ג המצוות והיא שורש למצוות, יש בה מדרגה של תורה שהיא בבחינת **תורה אור**. ובדקות המצוה של תלמוד תורה הוא הממוצא בין תורה למצוות.

מ"מ כיון שנתבאר שיש לנו שני החלקים הללו במדרגת התורה האחד מדין נר מצוה והשני מדין מדרגת תורה אור ברור ופשוט הדבר שהסדר של העסק בדברי תורה מכריח כאן שתי פנים בעסק עיונה של תורה פנים אחד מכח המדרגה של נר מצוה, ופנים שניות מכח המדרגה של תורה אור.

כח המדרגה של נר מצוה כמו שבשאר המצוות כולם יש קיום של המצוות, ויש טורח במצוות, ויש עמל במצוות כמו שמבואר הרי בדברי רבותינו עד כדי שהאדם מזיע כאשר הוא עושה את המצוות, הזכירו את זה כתיקון לעוון אנחנו מתייחסים בנקודת הדבר שהקיום של המצוות מגיע עד כדי עמל של סדר הדבר שהאדם מזיע בקיום המצוות הפך הקלקול של "בזיעת אפך תאכל לחם עד שובך אל האדמה אשר ממנה לוקחת" אז יש את הזיעה של הקדושה מכח ישראל עזין שבאומות עז זיעה זה שורש התיקון.

והרי שכשם שבשאר המצוות יש את האופן של העמל במצוות, המזיע על המצוות, מתייע על המצוות, כך גם בוודאי בשורש כל המצוות כולם שהיא מצוות תלמוד תורה יש את שורש העמל בדברי תורה. ובדקות א"כ כמו שיש עמל בשאר המצוות אז גם יש **עמל במצוות תלמוד תורה** שהיא שורש הכל, אבל הערך של אותו עמל הוא בערך לשאר המצוות כולם.

יש **עמל** יותר גבוה מכך שזה הסוגיה שהוזכרה המדרגה העליונה יותר שהיא **בבחינת תורה אור** שם העמל של התורה הוא עמל מעבר לגדרי העמל של שאר המצוות. מה הגדר החילוק ביניהם לפי"ז מה ענינו של כל אחד זה נבאר השתא. אבל ראשית ברור יש לנו שני מדרגות בעמלה של תורה מדרגה בעמלה של תורה במדרגת שאר המצוות ושורשם מצות תלמוד תורה ומדרגה בעמלה של תורה במדרגה של תורה אור.

ויסוד חילוק הדברים נר מצוה ענינו באופן שיש אור ויש בית קיבול הנקרא כלי המקבל את הדבר והוא הנקרא נר כלשון חז"ל הנר זה הבית קיבול שמקבל את האור זה שם נר והרי שיש אור ויש כלי והכלי מקבל את האור וא"כ עומק הארת האור הוא לא כאור עצמו אלא הוא כפי ערך קבלת הכלי את האור כך מאיר האור כי כפי שיעור הקבלה שהכלי מקבל את האור והזדככותו של הכלי כך שיעור ההארה המאירה.

וברור אבל שכאשר יש מציאות של אור ויש מציאות של כלי אין ההארה כההארת האור עצמה אלא הארת האור היא כפי **שיעור הכלי המקבלו**, זה בעצם המדרגה הנקראת נר מצוה המדרגה הנקראת נר מצוה ענינה שיש את ההארה ודאי שמכח מה הנר מצוה מאיר בודאי שהוא מכח התורה אור הוא לא אור לעצמו הוא אור שמקבל את הארתו מהתורה אור ומתקבל בנר מצוה, אבל מהו גדר ההארה מהות ההארה ולפי"ז שיעור ההארה, ההארה היא כפי שיעור הכלי המקבל את אותה ההארה וככל שהכלי מזוכך יותר אז הוא מקבל את ההארה יתר על כן אבל תפיסת ההארה היא תפיסת ההארה של כלי המקבל את האור זוהי מדרגת המצוות בכלל, וזוהי מדרגת עמל התורה במדרגה של נר מצוה שהיא שורש כל המצוות כולם בתפיסה שהאור מתקבל ע"י הכלי.

ובפנים הללו של עמל התורה ענינם שהאדם עמל מתייגע מזדכך וכפי שיעור העמל היגיעה והזיכוכך כך הוא משיג את השגתו של תורה זה התהיו עמלים בתורה באופן היותר ברור ופשוט שלו המוכר וברור. אבל זו המדרגה הראשונה.

המדרגה מעליה שהיא עיקר עמלה של תורה מדגישים היא **עיקר עמלה של תורה** - נר מצוה מדרגת תורה במדרגת נר מצוה זה לא עיקר המכוון זה מדרגת עוה"ז כמו שהוזכר, אבל המכוון הוא שהתורה מביאה לחיי העולם הבא היא הנצחיות, במצוות מה שהאדם עוסק כאן בהאי עלמא הוא לא יכול עלסוק בהם בודאי באותה צורה בעלמא דאתי.

אבל הדברי תורה כהיותם הכא כך היותם שם כמובן תמיד יתגלה עומק לפנים מן עומק אבל בקדושתה קאי בהשתלשלותה כמו שאומר הנפש החיים והרי שהיא היא המביאה את האדם לידי עולם הבא ומה שמביאה אותו לידי עוה"ב זה לא רק סגולה בעלמא שמביאה אותו לידי עוה"ב אלא מי שעוסק בתורה במדרגה הנכונה והשלימה שהיא מעין עוה"ב היא מביאה אותו בשלימות לעוה"ב.

וענינו של אותה מדרגה הוא שהאור תורה המאיר הוא לא מאיר בהגדרה של נר מצוה כלומר באור המתקבל על ידי כלי אלא זה מדרגת אור כשלעצמה מדרגת אור כשלעצמה זו מדרגת תורה העליונה הנקראת תורה אור. ובצורת קומת אדם מכיון שנתבאר שהמהות של ההארה התחתונה היא אור בתוך הכלי אז היא הארה לפי גבולות הכלי, לפי גדר הכלי, לפי זיכוכו של הכלי. אבל האופן העליון של ההארה שהיא הארה בבחינת תורה אור היא **המאירה כמדרגת האור עצמו** לא לפי ערך שיעור הכלי.

ולכן כל זמן **שעיסוקו** של האדם בתורה הוא רק בגדר לפי **שיעור גדרי הכלי**, מהות הכלי, הזדככות הכלי, אז ההשגה של האדם בדברי תורה נוגעת רק עד המקום שנקראת נר מצוה, זה **השגתו** אור וכלי **לפי ערך הכלי**.

אבל כאשר האדם **עמל בתורה מעבר לגדרי שיעור הכלי דיליה**, מעבר לשיעור כוחות הגוף דיליה, לא רק שהוא מתייגע, אלא מדגישים הוא עמל מעבר לשיעור כוחות הגוף דיליה, בשעה שהאדם עמל מעבר לשיעור הכוחות דיליה אז האור המתקבל הוא לא אור בגדרי הכלי כי הרי היגיעה שלו היא לא בגדרי הכלי ומכיון שהיגיעה שלו לא בגדרי הכלי אז האור המאיר אליו הוא אור באופן של תורה אור ולא באופן רק של נר מצוה אור המתקבל בגדרי הכלי. ועל ידי כן האדם **משיג** את **מדרגת התורה המופשטת** ולא התורה המולבשת בעולם הזה.

כמובן שצריך להשיג את התורה המולבשת בעוה"ז זה שורש כל קיום המצוות אנחנו מדברים כמובן שלב על גבי שלב ברור ופשוט שלב ראשון נר מצוה ועל גביו, ועל גביו דייקא משיגים את מדרגת התורה אור כשלעצמה שהיא האור המופשט ולא בגדרי ההלבשה של הכלי, שמה האדם דבק בתורה במדרגת תורה אור.

א"כ גדר האור שהאור עצמו מאיר הוא מאיר עד כמה שהאדם העוסק בו מעמיד את עצמו לאותו מציאות של אותה הארה, עד כמה שהכלי הוא כלי קיבול אז ההארה מתייחסת לאותו כלי קיבול שהאדם העמיד בתוך עצמו, אבל עד כמה שההארה היא הארה כשלעצמה ולא לפי גדר הקיבול של האדם אז ההארה היא הארה במדרגה של תורה אור והיא היא ההארה של תורה המאירה בעולם הבא, ולמי שעמל בה כראוי במדרגה העליונה שהזכרנו היא מאירה לו גם כאן במדרגת העוה"ז, כלומר לא במדרגת העוה"ז כפשוטו אלא בתוך העוה"ז היא ג"כ מאירה לו שהיא בבחינת מעין העוה"ב.

זה יסוד בעצם השורש של הכח **הנתבע מהאדם לעסוק** בדברי תורה באופן של **מסירות נפש** אנחנו מסבירים את הבית אב הפנימי למהות הדברים הבית אב הפנימי למהות הדברים זה לא רק הגדרה שהאדם צריך להתייגע יותר לעמול יותר בודאי שגם זה נכון, אבל העומק הפנימי של מכוון הדברים הוא שהעמל, היגיעה, לגעת במקום יותר פנימי ולא באותו ערך של

המקום החיצוני רק עוד מעט יותר פנימי, אלא מדובר כאן בעצם **לגעת בעומק של תורה אור** שלמעלה מנר מצוה, ששם עיקר גילוי התורה.

כל זמן שאדם נמצא במדרגה של **נר מצוה** אז כל הדברי תורה המתקבלים אצלו להבין ברור הם עדיין במדרגה של **כיסוי** כי זה טבע האור והכלי, וא"כ המהות הפנימית של התורה שענינה גילוי לא מתראה כאן בשלימות.

מדגישים ומחדדים את הנקודה שנאמרה השתא שכיון שנתבאר בפעמים הקודמות **שמהותה של תורה** ענינה מציאות של **גילוי** עד כמה שזה אור בתוך כלי אז מחד כמובן אור בתוך כלי הכלי הוא כלי קיבול והוא כלי המגלה, אבל כל כלי הוא גם מחד הוא מגלה אבל מאידך מכסה ומעלים, שהרי בערך לאור המופשט - הכלי המתקבל בתוכו האור - **הכלי** אינו אלא **כיסוי להארה המופשטת**, הוא גילוי בערך למדרגה התחתונה אבל בערך לאור העליון הוא אופן של **כיסוי**.

ולכן כיון שנתבאר שמהות התורה כל ענינה כח של גילוי כל זמן שההארה היא באופן של נר מצוה הרי כמובן שיש כאן ערך מסוים של גילוי ברור ופשוט הנר מאיר מבשרי אחזה נר בלילה מאיר, אבל התפיסה היא לא תפיסה גמורה של גילוי, היא תפיסה של גילוי המתלבשת בכיסוי כי זה טבע הנר האור המאיר בתוך הכלי שהוא מאיר לפי ערכו של הכלי כמו שנתבאר הרי שמחד יש כאן ערך של גילוי יש כאן מציאות של גילוי, אבל אין כאן את תפיסת הגילוי הגמור, מפני שעצם כך **שהאור מאיר בהלבשה של כלי היא תפיסת כיסוי**.

ולכן א"כ חסר בנגיעה בעומק המהות מדגישים חסר בנגיעת העומק המהות של מדרגת תורה, עד כמה שהמציאות של תורה כל ענינה גילוי הרי שתפיסה של השגה בדברי תורה במדרגה של נר מצוה היא מאירה היא אור נר מצוה יש כאן אור אבל האור הוא לא המהות. מדגישים זה לא ענין רק של ריבוי כמות ומיעוט, אלא חסר כאן את עצם המהות הפנימית של הארתה של תורה שכל ענינה הוא גילוי.

כאן מונח בעצם העומק העצום והנורא במי שעמל בדברי תורה בשיעור לפי כוחותיו, למי שעמל בדברי תורה שלא לפי שיעור כוחותיו, מי **שעמל שלא לפי שיעור כוחותיו** הרי שהוא מקבל את ההארה העליונה, ובדקות יותר זה לא הגדרה של מקבל אלא **נבקע אצלו בנפש המקום לאותה הארה שהיא בלי הלבשה** האופן של התורה אור העליון.

בהגדרה מדויקת יותר יש שלושה מדרגות יש מי שעמל בדברי תורה **כפי כוחו**, יש מי שעמל בדברי תורה **מעט למעלה מכוחו**, ויש מי שעמל בדברי תורה **בלי ערך לכוחות דיליה כלל**, המדרגה התחתונה היא מדרגת **עוה"ז** מאיר בו באדם לפי מדרגת הכלי דיליה. המדרגה האמצעית שהאדם בוקע מעט מעבר לשיעור כוחותיו זה **מעין עוה"ב**. והמדרגה שהאור מאיר בתוכו כי הוא עמל באופן כזה לא לפי שיעור כוחותיו כלל זה **עוה"ב גמור**.

מדגישים א"כ שלושה מדרגות מדרגה התחתונה היא לפי שיעור כוחותיו **אור מתישב בתוך** מציאות של **כלי** זה תפיסת העולם דידן נר מצוה. מדרגה שניה אמצעית הוא עמל מעט מעבר לשיעור כוחותיו והעמל מעט מעבר לשיעור כוחותיו הוא מאיר לו מעין ההארה של הלעתיך לבוא הוא לא בוקע לגמרי את המציאות של כוחותיו אלא בנקודה מסוימת, בשיעור מסוים, בענין מסוים הוא עמל מעבר לשיעור הכוחות דיליה, וכשהוא עמל מעבר לשיעור הכוחות דיליה אז יש לו איזשהו **בקע** שדרכו מאיר **ההארה של האור תורה דלעתיך לבוא** כאן בתוך מציאות העוה"ז, אבל כל מהותו היא עדיין אינה שייכת לאיזוהו בן עוה"ב אלא הוא מקבל משם הארה מסוימת כי הוא בקע בנקודה מסוימת לאותו דבר כמו שנתבאר, כי בנקודה מסוימת, בדבר מסוים, בענין מסוים, הוא עושה מעבר לכוחותיו.

אבל כאשר האדם חי חיי בטילות גמורה הדוגמא הברורה לכך זה רשב"י "ראיתי בני עליה והן מועטים אם שנים הם אני ובני הם" זה הבטילות הגמורה, י"ב ולאחר מכן עוד שנה י"ג שנה במערה זה צורה של חיים שכל מציאותם אינם כפי גדרי כוחות הגוף של האדם ובאופן הזה זה "שם קניית הדרך והדרך" אור דעוה"ב, **תורה באופן המופשט שלה**.

כשהבנו בכללות ראשית א"כ את שלושת המדרגות כמו שנתבאר בסייעתא דשמיא, המהות הראשונה היא **תורה בכיסוי**. המהות השנייה היא **ניצוץ להארה של כח ההתגלות של הדברי תורה**. המהות השלישית זה האופן הגמור שהאדם חי בתוך תפיסה הנקראת תורה וכל מציאותה של תורה מתגלה לו מיניה וביה, מחמת שהוא חי **בתפיסה של גילוי** כמו שכבר הזכר.

זה לא רק כפשוטו שלומדים את דברי התנא באבות מגלים לו רזי תורה, אלא מכיון שכל מהותו דבוק בכח הגילוי לכן מגלים לו רזי תורה כל מהותו דבוקה בתפיסה הנקראת גילוי זה מיניה וביה מגלים לו רזי תורה זה לא מידה כנגד מידה זה עצם המהות עצמה שהוא דבוק בכח הגילוי אז מגלים לו רזי תורה.

כמובן המדרגה העליונה היא שייכת ליחידי סגולה שבעצם הפקירו את חיי הגוף "וממדבר מתנה מי שמפקיר עצמו כמדבר" כלשון חז"ל אז ניתנת לו תורה במתנה, זה עומק האופן שנקרא כאן מתנה, **שכר** ענינו כפי ערך שיעור הפעולה שהאדם פעל,

כפי גדר כלי הקיבול (ש) הוא מקבל. משא"כ **מתנה** זה לפי **נדבת ליבו של הנותן** ולא לפי ערך שיעור הכלי של המקבל. זה ההבדל היסודי בין שכר למתנה כמובן שישנם עוד הבדלים אבל ההבדל היסודי שאנחנו נוגעים בו השתא, בשכר האדם מקבל לפי הערך של מה שהוא פעל כלומר לפי ערך הכלי שהוא הכין כך שיעור הקיבול שלו, אבל מתנה ענינה בעצם לפי נדבת ליבו של הנותן אז היא בערך של הנותן ולא בערך של המקבל, ליבו של הנותן הוא המשער את הדבר, ולא שיעור הכלי מקבל.

ולכן זה לא רק מצד **שיעור** הכמות של הנתנה אלא **המהות** של המתנה היא ערך שלא לפי גדרי הכלי, וזה המדרגה של תורה שעליה נאמר "ומדבר מתנה" כמו שהוזכר.

ולפיכך א"כ המדרגה התחתונה בדברי תורה בסדר שהאדם עמל ושם נמצאים על דרך כלל רוב רובם של עמלי התורה במשך הדורות כולם, דרכו בדרך הראשונה, מיעוט מוחלט מאד דרכו בדרך השלישית, **נקודת האמצע** היא בעצם המצופה **מכל אדם שרוצה להתרום ולהיות קרוב יותר ויותר למדרגה הנקראת בני עליה**, א"כ נעמיד את עיקר דברינו על המדרגה האמצעית.

מדגישים אבל עוד פעם המדרגה הראשונה היא הדרך שאדם שעל אף שהוא מתייגע אבל הוא עושה את עצמו כשור לעול כחמור למשא אבל כמו ששור לעול וחמור למשא זה לפי כוחותיהם הם עמלים הם מתייגעים כשור לעול יש לו עול, יש לו כאן יגיעה, אבל זה כפי כוחותיו זה השיעור שמצופה מכל אדם ואדם שעמל בדברי תורה שהוא לא יהיה גרע מ"ידע שור קונהו וחמור אבוס בעליו" ומכח כך כשור לעול וכמשא לחמור זה המצופה מכל אדם.

המדרגה השלישית שהיא חיי הפקר של "ממדבר מתנה" כיון שהיא שייכת ליחידים והיא דרך מסוכנת מאד שעליה נאמר לשון חז"ל הידוע "הרבה עשו כרשב"י ולא עלתה בידם" דייקא ולא עלתה בידם, לכן לא נעסוק בה.

אנחנו נכווין את דברינו א"כ בסייעתא דשמיא למדרגה האמצעית שהאדם עמל מעבר לשיעור כוחותיו בנקודה מסוימת ובזה הוא **המעין עולם הבא** שמאיר לו האור בהפשטה של כלי אבל רק **כצינור דק** בלבד.

נפתח את הדברים בסייעתא דשמיא. האופן עצמו צריך להבין מורכב מהרבה חלקים בכללות ממש יש את קומת המעשה שבאדם, יש את קומת המידות שבאדם, יש את כח הדיבור שבאדם, את כח המחשבה, עומק כח הרצון, ולמעלה מכך.

כשמדברים עכשיו על עמל מעבר לשיעור כוחות האדם, הדגשה ברורה כל כח וכח יש לו את הגבולות שלו בנפש שהאדם יש לו מה שניתן לו חלקו שלו שהקב"ה נתן לו, וכלפי כל חלק וחלק יש את גדרי השיעור והעמל לפי כוחותיו, ויש את גדרי השיעור והעמל מעבר לכוחותיו, נקודת האמצע בשיעור דק מאד לפרוץ מעט את נקודת הגבול.

אבל מדגישים עוד פעם כלפי כל ערך וערך של כל אחד מחלקי קומת נפשו של האדם, כלפי כל חלק וחלק יש את עומק הנקודה מהו השיעור של כוחות אותו חלק באדם, ומהו השיעור הפריצה הדקה של אותם גבולות באותו חלק גופא עצמו.

וכל אחד ואחד צריך להבין את זה עכשיו ברור כאשר הוא עמל בדברי תורה, הוא מתייגע מעבר לשיעור הכוחות דיליה בנקודת האמצע שהזכרנו, בנקודת האמצע דייקא בנקודה דקה מעבר לשיעור כוחותיו **באותו חלק** שהוא מתייגע יותר זהו **נקודת הבקע נקודת הצינור** שדרכו הוא מקבל את הארה יותר גדולה של מדרגת הדברי תורה.

ניתן דוגמא בעלמא אדם שמתייגע בדברי תורה מצד נקודת כח המעשה כמובן לא מדובר בכח במעשה כפשוטו שזה מצוות, אבל הוא מתייגע באופן של כוחות בגוף החיצוניים שבהם הוא מתייגע לעסוק בדברי תורה, בלשון חז"ל זה מוגדר "**מנדדים שינה מעיניהם**" נידוד שינה מן העיניים זה כוחות הגוף שבאדם, והרי שהעמל והיגיעה שלו הם בגדרי שיעור הגוף, וכאשר הוא עמל מעבר לכוחות דיליה ששיעור הכוחות דיליה מגיע השיעור שהוא צריך לשכב על משכבו ולנוח והוא דייקא מנדד שינה מעיניו, אז העמל שלו הוא עמל בגדרי עשיה.

ודאי שבאותו זמן הוא מדבר בדברי תורה, באותו זמן הוא חושב בדברי תורה, כי התורה הרי היא לא מעשה היא לא מצוות, אבל הכח שבו הוא מתייגע, מדגישים הכח שבו הוא מתייגע הוא מתייגע בכח המעשה שבגוף, שהוא מנדד שינה מעיניו זה כוחות הגוף של ההתייגעות של כוחות המעשה שבאדם, ועי"כ הוא בוקע בו.

וכאשר הוא בוקע בקע דרך אותו דבר, על דרך כלל מדגישים על דרך כלל הוא יקבל הארה של דברי תורה, אבל איזה הארה של דברי תורה הוא יקבל (עוד פעם) בערך לאותו עמל שהוא נתייגע וע"י שהוא נתייגע בכח מציאות של גילוי מעבר לשיעור הכוחות של הגוף, אז האור שמאיר לו מאיר דרך אותו בקע, ועל דרך כלל **האור שיאיר לו זה חלק התורה ששייך לעולם המעשה**, מכיון שזה השביל שדרכו הוא בקע אז זה השביל שדרכו מאיר אצל האדם האור הזה.

פעמים מדגישים שהעומק של העמל של האדם הוא מסירות נפש **במעמקי הרצון** אבל הוא מתלבש בפועל על כח הגוף של המנדד שינה מעיניו.

נחדד שיהיה ברור יש שתי צורות של עמל, יש צורה של עמל שאדם עמל בכח המעשה, הוא עמל בכח הדיבור, הוא עמל בכח המחשבה, רק אם אין רצון אז אין עמלות ואין עמלות מעבר לשיעור הכח.

יש אופן אחר שבעצם יש רצון שלמעלה מהכוחות, ורק צריך להלביש את הרצון בדבר מה אפשר להלביש אותו במעשה מנדדים שינה מעיניו, אפשר להלביש אותו בדיבור "עד שיבלו שפתותיכם מלומר די" "לא פסיק פומיה מגירסא", אפשר להלביש אותו בכח המחשבה של עד כלות המחשבה, אבל היסוד הוא יסוד של רצון וההלבשה התלבשה במה שהיא התלבשה.

יש כאן הבדל עצום בין זה לזה אם צורת הדברים היא כמו האופן הראשון שהוזכר שבעצם זה עמל במעשה, עמל בדיבור, עמל במחשבה, אז צורת הדברים היא באופן כזה שהשביל שדרכו הוא עמל על דרך כלל דרך אותו שביל באמת יתגלה לו הדברי תורה, ולכן הגילוי של הדברי תורה שלו יהיה בערך לאותו דבר **אם היה במעשה**, אז יהיה גילוי של **קומת ההלכה** וכן על זה הדרך.

אבל אם היסוד הוא כמו הצד השני שנתבאר, צורת הדברים היא באופן כזה שהאדם עמל מכח מה שהוא רוצה, עומק הרצון למסור נפשו על דברי תורה אלא שסוף כל סוף צריך שיהיה לזה נקודת הלבשה אז הוא בחר בהלבשה של מעשה, אם כך הם פני הדברים אז פעמים רבות מאד אפילו אם ההלבשה של המעשה בא להתלבש בכח העמל, אבל מכיון שיסוד העמל הוא **עומק של רצון** מעבר לכוחות, אז זה יכול להיות שזה **"יגעת במקום אחד ומצאת במקום אחר"**, לא באותו מקום שאדם עמל שם הוא רואה את נקודת התוצאה.

לכן אפשר לראות את אלה שנתמסרו על הדבר וזכו לחלקם בתורה באותו דבר שנתמסרו אליו, ואת אלה שנתמסרו בדבר אחד וזכו לתורה במקום אחר, העומק ההבדל הוא מה שנתבאר השתא בשורש צורת העמל.

וא"כ כאשר העמל הוא מהצד החיצוני יותר בחלק החיצוני ולא בעומק הרצון רק המתלבש היכן שהאדם עמל על דרך כלל שם יהא עיקר גילוי בחלקו שלו בתורה.

בכללות ממש כמו שהוזכר יש את העמל מכח המעשה שמנדדים שינה מעיניהם, יש את העמל בכח **המידות** (מדגישים) עמל בכח המידות ענינו להשוות את מידותיו למידותיו של הקב"ה שהם אלו מידותיה של תורה, שמתגלה בתורה מידותיו של הקב"ה, וכאשר האדם מוסר נפשו על תיקון המידות, הוא יכול לזכות **לאור התורה של המידות**.

אפשר לראות את זה כדוגמא בעלמא אצל חכמים בעלי העבודה שמסרו נפשם על עולם העבודה, התגלה להם העומק של חכמת התורה בחלק העבודה, וכל זאת מפני שהם מסרו נפשם על חלק העבודה באופן של מסירות נפש כמו שהוזכר, (עוד פעם) לא המדרגה השלישית של המסירות נפש של ההפקר של ממדבר מתנה, אלא באופן של התאמצות בשיעור מה, מדת מה מעבר לכוחותיהם.

וכאשר האדם עמל בעצם על תיקון המידות והוא מזדכך ומידותיו משתווים למידותיה של תורה למידותיו של הקב"ה מה הוא אף אתה, הרי שנגלה לו העומק של חכמת המידות שהיא היא חכמתה של תורה, ו"ג מידות שהתורה נדרשת בהם, ל"ב מידות שהתורה נדרשת בהם, וכן על זה הדרך אלו הם חכמתה של תורה.

ולכן מי שמעיין אצל חכמי בעלי העבודה יכול לראות חכמה נפלאה של הבנה בכח המידות, זה לא רק ענין של אדם כבעל מלאכה המתנסה בדבר אז הוא לאט לאט לומד את אומנותו והוא מבין את הדבר, בודאי שגם זה איתניהו ביה, אבל העומק הפנימי יותר שכיון שהם מסרו נפשם על חלקי העבודה על עולם המידות דיליה, לכן נפתח להם **החכמה הפנימית של המידות**, והחכמה הפנימי של המידות היא רחבה עד אין קץ ככל חלק מחכמתה של תורה שהיא ארוכה מארץ מידה ורחבה מיני ים, אין להם קץ ואין להם גבול.

זהו א"כ האופן השני שהאדם עמל בדברי תורה הוא עמל לזכך את מידותיו ולהשוות אותם למידותיה של תורה צורת העמל הזה הוא **לא בהכרח באופן של עסק התורה להדיא** אבל זה עמל להשוות את עצמו למציאותה של תורה.

יתר על כן מי שעמל בדברי תורה באופן של **דיבור** כמו שהוזכר "לא פסיק פומיה מגירסא" ו"עד שיבלו שפתותיכם מלומר די" הוא לא פוסק מדבריו מדברי תורה, אדם כזה אם הוא מדבר בדברי תורה באופן שעד ששפתותיו כבידות ויבשות והוא ממשיך לדבר בדברי תורה עד כדי גבול מסוים של התאמצות מעבר לכוחות הגוף של האדם, מתגלה לו כח של מעין **"שכינה**

מדברת מתוך גרונו שמכיון שהוא מסר את נפשו על הדברי תורה באופן של דיבור אז הדברי תורה ה"ודברת במ" הדברי תורה מתגלים מתוך פיו של אותו אדם.

פעמים רבות אותו אדם עצמו מדבר בדברי תורה והוא עצמו **למד מכח מה שהוא מדבר**, כי הוא עצמו לא מכיר את דבריו אלא מתוך דיבורו של עצמו, ומתוך דיבוריו של עצמו הוא מכיר את המחשבה הנעלמת שהתגלתה בדיבור, ובתפיסת אור חוזר זה חוזר להשכלה דיליה עצמו, אלו הם אותם קדושי עליון פעמים שמדברים בדברי תורה מעין צד דתיקון מה שנאמר בקלקול אצל איוב נאמר "איוב לא בדעת ידבר" אז **מדברים בדברי תורה מכח למעלה ממדרגת הדעת**.

באופן יותר פשוט וברור האדם מדבר דברי תורה מכח עצם הדברי תורה עצמם שהוא משכיל ומבין את מה שהוא מדבר רק מתוך הדברי תורה עצמם הללו **נולדים עוד דברים שהוא לא חשב עליהם מעיקרא**, וזה מצוי הרבה אצל כל מי שעמל בתורה כי האור התורה מעין מה שאומר הרמח"ל בדרך עץ החיים שהתורה נמשלה לגחלת שכאשר מלבים אותה אז היא מאירה יותר ויותר כך הדברי תורה עצמם כאשר מדברים בדברי תורה זה מלבה את הגחלת והופך להיות עד כדי שלהבת, ועל ידי כן הדברי תורה עצמם פרים ורבים מתוך הדברי תורה שהאדם עצמו מדבר, והוא משכיל את הדברים או תוך כדי דיבור או מעט אחרי מה שהוא עצמו מדבר, באופן הנעלם כמובן שהשכלה קדמה לכך רק הוא לא היה מודע לכך.

יתר על כן מי שעמל בדברי תורה באופן של עומק העיון **יגיעת המחשבה** והוא עמל בה מעבר לשיעור כוחותיו במידת מה המדרגה האמצעית שהוזכר, שם זוכה האדם **שנפתחים לו שערי החכמה** כמה הם נפתחים לו כפי השיעור שהוא בקע מעבר לשיעור הגבול של כוחות הגוף דיליה, הנקודה הזו היא **מסוכנת** כי כאשר האדם מתייגע במוחין מעבר לשיעור הכוחות שיש לו אז אם זה נעשה מעבר לשיעור הנכון המוחין יכולים להגיע לאופן כזה (שההתאמצות שלהם מוליד את האופן) שיצור עליו **קושי להתייגע ויתר על כן לחשוב בכלל**.

מדגישים עוד פעם כאשר האדם מתאמץ במחשבתו מעבר לכח השיעור שהמחשבה שלו יכולה לחשוב על פי כוחות הטבע דיליה, צד אחד יש כאן כמובן את תחילת הבקע בנקודת הדבר שהאדם עמל מעבר לשיעור הכוחות שלו במידת מה קלה מאד מדגישים, אבל מאידך אם הוא חורג מעבר לשיעור הנכון ההתאמצות היתרה - משל למה הדבר דומה בעולם הגשמי החומרי אם לוקחים כלי מכני ומשתמשים בו מעבר לזמן והאופנים שאפשר אז היא גופא מביא לידי קלקולו. כך גם בנמשל בכוחות הגוף שבאדם בכח המחשבה שבאדם כאשר האדם מאמץ את מחשבתו מעבר לשיעור הראוי לו, אז המחשבה יכולה להגיע לידי קושי לחשוב אפי' דברים פשוטים מרוב אימוץ המחשבה שאותו אדם אימץ את מחשבתו, הכח הזה של אימוץ המחשבה צריך זהירות גדולה ועצומה.

בדקות **כל חלקי מסירות נפש צריכים זהירות** אדם שמנדד שינה מעיניו הוא ג"כ צריך זהירות, כי פעמים מה שהוא מנדד שינה מעיניו לאחר מכן הוא עייף ואין מוחו צלול ויצא שכרו בהפסדו, אבל אם הוא עושה את זה מעט מעבר לשיעור הכוחות הראוי לו, אז גם אם הוא טעה הוא יכול לחזור מעט אחורה וכדומה, כי בכוחות הגוף אפי' אם זה היתה תקופה שהוא החליש את עצמו מעט יותר הוא יכול לחזק את עצמו לאחר תקופה להיפך, ובזה צריך שום שכל ותפילה לפניו יתברך שמו הרבה פעמים להתייעץ עם אלו שיש להם הבנה מסוימת בכוחות הגוף על מנת לא ליפול מעבר לשיעור הכוחות הראויים לו.

אבל כשזה מתייחס לכוחות המחשבה הפנימיים שם הדברים עדינים יותר ודקים יותר וההתאמצות מעט יתירה תשובה, אבל יתר על כן אז אם זה נעשה באופן של **כלות המחשבה** של הפקרות גמורה אז האדם עולה למדרגה של **מעשה ניסים**, אבל ככל שהוא עושה את זה באופן בלתי מדויק, ופחות לשם שמים. מדגישים, אז כח הסייעתא דשמיא שלו קטן יותר וע"י כן ההתאמצות מעבר לשיעור הכוחות הולך ומסכן את האדם אם זה לא נעשה בשום שכל בעדינות המופלגת שלו בסייעתא דשמיא לעמוד על אותה נקודה.

הזכרנו בקצרה ממש את חלקי כוחות המסירות נפש כמובן זה רק הקדמות כלליות כל נקודה אפשר לפרק אותה לחלקים. ניתן רק את הדוגמאות כשהזכרנו כח של מעשה הזכרנו את הדוגמא היסודית שנתבארה בדברי חז"ל **"מנדד שינה מעיניו"**, אבל כמובן זה רק דוגמא בעלמא.

אדם **שיושב על מקומו** ועמל בדברי תורה ויש לו קושי לשבת והוא רוצה מצד טבע גופו להשתחרר יותר והוא עמל על מקומו זה חלק מכוחות גוף בחלקם.

אדם **שמדייק להגיע בזמנים** מעבר לטבע הראוי לו והוא מתאמץ מעבר לשיעור הטבעי של אדם זה התאמצות בכוחות הגוף. ועוד ועוד חלקים שכל אחד לפום שכל דיליה יכול להרחיב ולמצוא מצד כח המעשה.

הסדר הנכון הוא להתחיל לבנות ממעשה, להרגשה, לדיבור, ולמחשבה, זה הצורה השלמה הראויה, ובכל נקודה שעוברים להעמיד מעט מאד מעבר לשיעור כוחותיו.

עולם המעשה הזכרנו את הדוגמאות מנדד שינה מעיניו האופן שהוא יושב על עומדו אופן שהוא לא מחסיר בזמן ומדייק בזמנים וכן על זה הדרך וכל חכם כל חד לפום דיליה ימצא עוד את ההיכי תימצי גם שהזכרו גם בדברי חז"ל וששייכים בעולם המעשה איפה אפשר להוסיף מעבר לשיעור כוחותיו באותה נקודה.

אבל בכללות זה פתיחה להבנת הסוגיה מהי המהות של המסירות נפש ששייכת לכל בן תורה אמיתי. לא המדרגה השלישית, אבל המדרגה האמצעית שיכול להיות שייכת לכל מי ששם בן תורה אמיתי חל עליו.

שאלה: מה לגבי דיבור

תשובה: לא הרחבנו אבל בלשון קצרה מאד יש שני חלקים כלליים מאד יש מה שאדם מדבר בדברי תורה מעבר לשיעור כח הדיבור שהוא צריך לדבר אדם מורכב ממעשה דיבור ומחשבה וכשהוא מרבה לדבר מעבר לשיעור הכוחות שלו יש בקיעה מסוימת בעצם כח הדיבור יש את הנקודה השניה שהיא כן הוזכרה מעט שכאשר האדם מדבר פעמים הרי יש את יובש השפתיים מכח הקושי של אדם לדבר בדברי תורה ואפילו הכי הוא מאמץ את עצמו לדבר באופן כזה שיש בזה כח של עמל זה עוד.

שאלה: דיבור זה ביחס למישהו אחר או

תשובה: אין שום הכרח ודברת בם זה בדברי תורה זה לאו דוקא ביחס למישהו אחר יכול להיות אבל אין הכרח.

שאלה: להוציא בשפתיו את מה שהוא לומד. **תשובה:** אמת בדיוק.

שאלה: אפשר בבקשה להתייחס למה שהרב דיבר על הלימוד האמצעי של הלומד שאמרנו שהוא צריך לצאת קצת יותר מהכוחות שלו מבחינת המחשבה ולא להפריז יותר האם גם הוא יכול כשהוא עושה את זה גם להכניס שמחה בתוך זה ואז ממילא הוא מזכך את הכלי שבו וגם המידות שלו וגם האם כשהוא לומד בשבת כי אמרנו שלימוד בשבת זה מעין עוה"ב אז אם כשהוא לומד בשמחה, שמחה עם ה' יתברך כמובן אז ממילא הוא מזכך יותר את הכלי ואפילו שהוא לא מתאמץ יותר בכוחות שלו אבל זה נקרא כאילו הוא התאמץ וממילא הוא יקבל.

תשובה: נגדיר את עומק השאלה לפני שנכנס לפרט של השאלה. את התפיסה שעומדת מאחורי השאלה, נגדיר את הדברים יש עמל התורה ויש סוגיה של עולם שנקרא עבודה כשדברים לא נמצאים בבהירותם בתחילתם אז יש בני אדם **שמערבבים את שתי העולמות** והערוב של שתי העולמות יוצר בעצם שהעמל התורה הפך להיות עוד שטיקל של עבודה יש לו תפילה ויש לו גמילות חסד יש לו זריזות יש לו שמחה אז יש לו גם דברי תורה ואז הוא משתמש בדברי תורה עם אותם כוחות בנפשו של האדם והצורה הזו של הדברים פעמים מביאה לשיבוש מופלג מאד בכוחות הנפש והתוצאות כמובן בפועל כי נעשה עירוב של תפיסה שעמל התורה הוא חלק מאותו תפיסה של עבודה.

עכשיו במעמקי הנפש בתחילה - כמובן שבעומק הכל מאוחד - אבל בתחילה צריך **שיהיה הבדלה** בסכינא חריפא בין **עמל התורה** ששייך בכח המעשה ששייך בכח ההרגשה ששייך בכח הדיבור ששייך בכח המחשבה בלי לערב את כוחות הנפש של **העבודה** יחד באותו דבר להעמיד שני עולמות לעצמם אחרי שכל עולם ועולם עומד לעצמו בבהירותו אפשר לחזור ולצרף את אותם דברים ודאי ששמחת התורה, אהבת התורה ושמחת התורה הם מעלות נפלאות עד למאד והם חלק מוכרח מקיני התורה אבל אם זה מגיע ממקום שיסודו הוא תורה והשמחה מגיעה בהתלבשות של תורה תינח רק פעמים רבות חוזרים ומדגישים יש אדם שעובד על שמחה והוא מכניס גם את השמחה לתורה ואז לא ברור איפה העבודה ואיפה התורה צריך שיהיה עולם ברור יש עולם של תורה והוא עולם של השכלה עולם מבורר הוא עומד כעולם לעצמו ויש עולם של מידות שעומד כעולם לעצמו ויש את אחדותם האמיתית בשורשה כמות שהיא אבל שלא יתערבב נקודות.

שהזכרנו נקודות של שבת יש את העניין הסגולי ויש את המדרגה, מי שנמצא במדרגת שבת זה סוגיה אחת ומי שמשתמש בכח הסגולי אז זה שאלה יסודית מאד כמה משתמשים עם הכוחות המושגים לאדם וכמה משתמשים עם הכוחות הסגוליים וכבר שאלה רחבה מאד בכל קומת עבודת האדם יש מרבתינו שהשתמשו בכוחות המושגים ומידי פעם בסגוליים ויש מרבתינו שהשתמשו בכוחות הסגוליים ההשתמשות בכוחות הסגוליים כמובן שיש להם כח אבל כמו כל דבר יש לו שני צדדים בבריאה וככל שמשתמש בכוחות הסגוליים אז אדם מתרגל להשתמש בכוחות שמעבר להשגתו הוא יותר **חשש שיכנס לעולם של דמיונות** מאשר לעולם האמיתי.

שאלה: במחשבה איך אדם יכול לדעת מה הגבול של הכוחות המחשבה שלו שזה נהיה מסוכן גם אם הוא מתאמץ לחשוב יותר ממה שנראה לו קשה הוא ממשיך עוד קצת לחשוב והוא מגלה שהנה אני יכול לחשוב איך הוא יכול לדעת שמה שהוא לא חשב עד עכשיו זה מכח העצלות לחשוב יותר ואיך אפשר לדעת מה הגבול שזה מסוכן.

תשובה: השאלה שאתם שואלים זה בעצם אחת מהשאלות הקשות ביותר שאין עליהם תשובה מוחלטת. אנחנו חוזרים תמיד על המעשה שהיה עם הסבא מקלם שביום פטירתו שכבר היה ממש על ערש דווי כמדומה שהוא היה צריך לשתות וכדומה אז הוא קם בעצמו להביא את המים הוא אמר שלמעשה הוא מרגיש שאין לו כח אבל הוא חושש שאולי זה עצלות. לדעת עד הסוף של הדבר איפה השיעור כוחותיו אף פעם אדם לא יודע בדיוק א"א לצמצם בכוחות הנפש אבל **ככל שאדם עמל יותר ומתייגע יותר אז רמת ההטעיה שלו קטנה יותר** וכמו שאדם יכול להרגיש אם הוא עייף או לא עייף נשאל בן אדם האם אתה מרגיש אם אתה עייף או לא עייף התשובה היא כזו יש לפעמים שאדם מרגיש שהוא עייף כי הוא משועמם אז נראה לו שהוא עייף יש פעמים בן אדם שבעצם הוא עייף רק מרוב שהוא שמח וכדומה הוא לא מרגיש את העייפות ואחרי זה הוא מתמוטט אבל עדיין רוב בני אדם השיעור הוא סביר הם לא טועים לגמרי אם הם עייפים או לא עייפים אם אין להם טעות בכלל בודאי שיש להם טעות. הרמב"ם כותב שאדם לא יגיע עד מילוי כריסו אלא ימטט איפה זה השיעור בעצם שהוא מרגיש שזה מילוי כריסו ואיפה השיעור לפי"ז של הימעט זה יכול להיות כתוב באיזה ספר כל הדברים האלו זה ככל שהאדם עמל יותר להכיר את כוחות נפשו אז רמת ההטעיה שלו בנפשו הולכת וקטנה ותמיד יש הטעיה.

שאלה: בשאר הקומות של הנפש מעשה דיבור ומחשבה המסירות היא לפעול יותר אבל בכח הרצון מה שייך לרצות יותר ממה שהוא רוצה.

תשובה: לרצות יותר ממה שהוא יכול.

שאלה: אם הוא רוצה הוא רוצה אם הוא לא רוצה הוא לא רוצה איך הוא יכריח את עצמו לרצות.

תשובה: הוא לא יכול להכריח את עצמו לרצות הוא יכול **ללבות את רצונו שיצא מהכח לפועל במעמקי הנשמה כל אחד מאיתנו רוצה מעבר לכוחותיו** לשון החז"ל הידוע יותר ממה שהעגל רוצה לינוק הפרה רוצה להניק כלומר האדם רוצה מעבר למה שהוא יכול זה העומק הרצון הפנימי שנמצא במעמקי הנפש בקדושה שורש הנשמה ובקלקול רח"ל זה מתגלה יש לו מנה רוצה מאתיים וכן על זה הדרך אז ככל שהאדם מודע לכך שזה עומק רצונו בעומק נשמתו הוא יכול לעמול להסיר את המסך המבדיל ולגלות את אותו רצון הוא לא מחדש רצון הוא מגלה רצון.

שאלה: הוא יוכל לקבל מתנה באותו מקום הרב אמר שדוקא במקום אחר, שמה הבקיעה לא תהיה ברצון עצמו.

תשובה: ראשית הבקיעה יכולה להיות ברצון עצמו רק צריך להבין שאדם שבוקע בעצם לרצון עצמו שהוא **בעצם יבקע לאותו מקום שהוא רוצה מעבר למה שהוא יכול** וזה עומק הבקיעה, בעצם זה חיים מאד מאד קשים ומסוכנים כל הזמן רוצה ורוצה ואין לו שום כלים יש כאלו בני אדם שזה מגיע אצלם ממש לחולי נפש מרוב שהם רוצים ושום דבר אף פעם לא יוצא מהכח לפועל בערך לרצון שלהם מדגישים לכן אם כל המתנה תהיה רק רצון כשלעצמו אז **אין לזה כלים** אז הוא לא יכול להתמודד עם זה.

שאלה: ביחס למה שהרב ענה קודם לכאורה הרב בעצמו הזכיר שהחלק של ההרגשות זה לא קשור בהדיא לעסק התורה הרב אמר שיש גבול בין תורה לעבודה אבל הרב בעצמו אמר שבהרגשה זה לא קשור לעסק התורה זה עבודה.

תשובה: כל מילה נכונה מה השאלה. **שאלה:** יש סתירה. **תשובה:** סתירה אין. נאמר שיש חלק של זיכור המידות שמביא את האדם לתורה הפנימית ולהדיא נאמר שזה לא חלק מהסדר הראשון חלק מהסדר של עמל התורה זה עולם לעצמו ולא לערב את העולמות זה מביא את האדם כי פנימיות המידות הם חכמה אבל צריך להבין שצריך **להבדיל את ההשכלה ואת הנקודה של העבודה ולבסוף הם יתחברו** כמו שנאמר אבל מעיקרא זה שתי עולמות.

שאלה: אז הנקודה של המסירות נפש שהרב דיבר זה לא קשור לעסק התורה.

תשובה: אנחנו דיברנו במדרגה כללית של תורה שאדם עוסק בדברי תורה מכח העמל אבל לצייר צורה שלימה של דברים אז גם הסברנו שעמל של מידות במסירות נפש מביא לפנימיות חכמה זה מה שנאמר בראשית הדברים, אחרי שהם שאלו הסברנו אבל שבלמעשה צריך להבדיל שני עולמות אבל בפנימיות הם יתאחדו לבסוף כי פנימיות המידות הם חכמה.

שאלה: אבל חייב להתגלות אופן שאדם יתקן את קומת ההרגשות שלו גם בעסק התורה, מוכרח שיש כאן דילוג אם זה רק עבודה אין שמה תורה?

תשובה: זה לא דיברנו על דילוג דיברנו על ליצור נקודות מובדלות לא מצד דילוג מדגישים עוד פעם לא אמרנו שחייב להיות שהוא עולה מהמעשה לדיבור ולמחשבה נאמר הגדרה אחרת לגמרי שאדם לא יערב את שני העולמות אלא יתן לכל עולם יש תורה עבודה וגמ"ח בהתחלה הוא יוצר אותם כעולם לעצמם דיברנו שהכל זה גילוי של תורה ולבסוף לשמה מגיעים אבל

בסדר העבודה הוא לא מחבר בהתחלה את הדברים כי אם הוא מחבר את הדברים זה הופך להיות בבל של בבלול זה לא בבל שהוא בלול מהכל, מתחילה האדם מבדיל את העולמות לבסוף בעומק הפנימי שלהם הם יתאחדו אחרי הדעת דהבדלה יש דעת דחיבור אבל אם זה דעת דחיבור מהתחלה אז זה הופך להיות בבלול.

שאלה: אדם שהוא עוד לא הגיע למדרגה שהוא עוסק בתורה לפי כוחותיו בשביל לדבר על המדרגה הבאה של מסירות נפש, אז השאלה מתחלקת לשתי נקודות האם הוא צריך קודם כל לעסוק בתורה לפי כוחותיו ואח"כ לעבור לשלב של מסירות נפש, או שהוא יכול לדלג מיד באיזשהי נקודה למסירות נפש.

שאלה שניה אם אדם עוד לא הגיע לעסק התורה לפי כוחותיו זה יכול להקראות מסירות נפש להגיע לזה שהוא לומד לפי כוחותיו.

תשובה: נחמד את השאלות התייחסנו לזה מאד מאד בקצרה בתוך הדברים רק לא פתחנו את זה אם אתם שואלים נפתח. הגדרנו בתחילת השיעור שיש לכל אחד לפי כל חלק שלו אז המסירות נפש שייכת לאותו חלק, יש הגדרה לפי חלקו שלו בשורשו באורייתא ובנשמה העליונה ויש לפי מדרגתו. ניתן את הדוגמא עכשיו שהזכרתם לשם היה מכוון הדברים רק עוד לא הגענו אדם שבעצם יש לו עכשיו מדת העצלות שהוא לא עבד עליה הוא עכשיו בן שלושים ומעולם הוא לא עבד עליה אז העצלות שלו מופלגת אחרי שזו העצלות שלו אז לפי ערכו ההתאמצות הזו נקראת מסירות נפש אין הכי נמי אם הוא היה עובד עשר שנים או חמש עשרה שנה על עצלות כבר לא היה מסירות נפש בשבילו אבל **למדרגתו שלו עכשיו זה גופא נקרא עכשיו מציאות מסירות נפש** זה תשובה לשאלה השניה.

החלק של השאלה הראשונה ודאי בסדר העבודה בדרך כלל הוא מה שראוי שיהיה בנוי בצורה מסודרת שלב על גבי שלב לא באופן של דילוגים אבל לפעמים הכח שאדם **מדלג ומאיר מעט** אור של מסירות נפש זה נותן לו כח של אור התורה ועי"ז זה גורם שהוא גם יכול לעמול כסדר במקומות אחרים אבל צריך כל הזמן שום שכל שאדם **לא יחיה על קצוות** אלא שיהיה לזה צורה של בניין כי אם אדם מתחיל לפעול שהוא עוד לא עמל בתורה והוא בונה קבוע על כוחות של מסירות נפש זה יכול לתת לו אור חזק אבל זה גם יכול ליצור **עולם של זעזועים** בתוך הנפש הוא חי בתנודות.

שאלה: האם כל החלקים האלו תלויים בתורה לשמה, הרב אמר שלוש דרגות בלימוד תורה זה דוקא כשהוא לומד תורה לשמה ואז יש את הדרגות האלו או שזה לפני תורה לשמה.

תשובה: המדרגה הראשונה ודאי שהיא לא בהכרח קשורה ללשמה, אדם עמל כפי כוחותיו שלו. המדרגה השניה יש אדם שעמל בתורה והוא מתאמץ מעבר לכוחותיו אבל ג"כ הכוונה שלו יכולה להיות לשם כבוד ויכול להיות לשם שכר בעוה"ב זה לא בהכרח לשמה גם הפקירות מוחלטת יכול להיות מה שנקרא בלשון רבותינו קליפת נוגה דקה שבעצם כל כוונתו שלא לשם שמים הוא מפקיר את הכל לגמרי אבל על מנת שהוא יהיה גברא רבה ולא על מנת לעשות את עומק רצון הבורא או לפי נטיית שורשו להתבטל אליו יתברך שמו, כל מדרגה בדקות שייך שיהיה מציאות של שלא לשמה רק זה שלא לשמה בערך לאותה מדרגה.

שאלה: אז הרב דיבר דוקא כשזה לשמה.

תשובה: בכל מדרגה ומדרגה שייך שיהיה לשמה ושייך שלא לשמה הזכרנו את הנקודה של הלשמה ביחס שככל שזה לשמה אז רמת ההטעיה קטנה יותר כי האור הפנימי מאיר בלשון כללית קוראים לזה סיעתא דשמיא ככל שזה שלא לשמה אז יש נעלמות יותר אז הוא יכול לטעות יותר אבל בכל מדרגה יכול להיות גם לשמה ויכול להיות גם שלא לשמה.

- [דע את תורתך הדרכה מעשית דרכי מסירות נפש] 1]

Show featured image:

0

Source: <http://bilvavi.net/shiur/תורה-של-בעמלה-של-תורה-001-מסירות-נפש-במעמלה-של-תורה>

Links

[1] <http://bilvavi.net/daes.torasecha.miserus.nefesh>